

denne Ret; det gaar kun ud paa, at den Ret, som hidtil har været indrømmet 15 Medlemmer, skal noget begrænses. Man kan, det er muligt, antage, at vi have begrænset den indensfor altsor snevne Grændser, at det saaledes ikke burde være $\frac{3}{4}$, som ene var istand til at vedtage Afslutning; det kunde være muligt, at der var et andet Tal, som var rimeligere og onskeligere; men hvad enten nu $\frac{3}{4}$ maatte være det rigtige, eller det hellere maatte være $\frac{2}{3}$, eller $\frac{2}{5}$ o. s. v., det er Noget, som altid vil kunne forandres ved et Ændringsforslag paa Sagens senere Stadium. Hvad der nærmest har foranlediget nærværende Ændringsforslag, det er den Overbeviisning, som vi have næret og flere med os have næret, at der nu og da er skeet Misbrug af Retten til at forlange Afslutning. Jeg har tidligere tilladt mig at henvende Opmærksomheden paa enkelte saadanne Tilfælde, men skal for Dieblittet kun henpege paa det Tilfælde, som i Tiden ligger os nærmest, og som er den umiddelbare Anledning til, at nærværende Forslag er fremkommet. Det vil saaledes vistnok være i Thingets friske Erindring, at for en Uges Tid siden blev en Afslutning forlangt, efterat 2 a 3 Talere havde havt Ordet; men da denne Afslutning var vedtaget, beklagede baade den ærede Justitsminister og den ærede Indenrigsminister sig over, at den var vedtaget, uden at Ordet var blevet dem overladt, og ikke alene beklagede de sig over, at Afslutning havde fundet Sted uden at de havde havt Ordet, men det fremgik tillige af en æret Rigsdagsmands Foredrag, at der havde fundet Forhandling Sted mellem den ærede Rigsdagsmand og Ministeren angaaende, hvorvidt det maatte være det rette Dieblit at forlange Afslutning . . . .

Formanden: Jeg maa tillade mig at bemærke, at da en Uttring fremkom her i Saalen om noget Saadant, tog jeg deraf Anledning til strax at gjøre opmærksom paa, at hvad der ikke offentlig foregaaer, ikke kan være Gjenstand for nogen offentlig Omtale her.

Varfod: Men maa jeg gjøre den høitærede Formand opmærksom paa, at hvad jeg henholder mig til, er offentligt; thi jeg hen-

holder mig kun til, hvad der i Rigsdags-tidenden er blevet berettet, og om det dengang ikke var en offentlig Sag, saa er det nu, hvis jeg ikke tager meget feil, en offentlig Sag; thi Rigsdags-tidenden har sørget for Offentliggjørelsen . . . .

Formanden: Jeg kan dog ikke ganske gaae ind derpaa; thi jeg gjorde just dengang ovmærksom paa, at det var at gaae udenfor det Rigtige, at gjøre den Bemærkning, hvortil her sigtes, men dermed kunde jeg naturligtvis ikke tage Ordene tilbage, der engang vare faldne og som en Følge deraf ere komne ind i Tidenden.

Varfod: Men naar jeg altsaa ikke siger, at noget saadant er skeet, skøndt jeg rigtignot troer, at Rigsdags-tidenden siger det, men i det Sted siger, at noget saadant kunde skee, saa troer jeg, at være i min Ret, og jeg troer, at jeg dobbelt er i min gode Ret, fordi jeg kunde fremlægge Beviis for, at det kunde skee. Det forekommer mig nu tillige, at det Factum, at en Begivenhed af den Natur kan indtræde, viser meer end tilstrækkelig, til hvilken høist uheldig og uønskelig Begivenhed denne Afslutning, naar den ikke foretages med den yderste Vaersomhed, kan give Anledning. Henvender man sig idag til 1, 2 eller 3 Ministre og spørger dem, om de vilde have Ordet, for isaa-fald afslutte vi ikke, saa kan man imorgen henvende sig til 1, 2, 3 eller hvormange Rigsdagsmænd det skal være, og spørge dem, om de vilde have Ordet, thi i saa Fald afslutte vi ikke; og saaledes kan det tilsidst blive Tilfældet, at de Herrer, som maatte troe, at det var deres Pligt som Rigsdagsmænd med Svær at sørge for Forhandlingernes hurtige Afslutning, kunde paa en Maade komme til, om just ikke ligefrem at distribuere Ordet enten til dem, som de maatte ansee for at være Forhandlingernes Bærere, eller til deres personlige Venner, saa dog i det mindste kunde bidrage meget betydeligt til, at Ordet ikke kom i Andres Hænder end saadanne, og det forekommer mig, at der her anvises en Vej, som er saa farlig for Discussionen i det Hele taget, at jeg ikke betænker mig paa at paastaae, at det maa være en Gjenstand for en alvorlig Overveielse, om vi ikke skulle søge at undgaae